

Sista flyttlasset hade gått; hyresgästen, en ung sorgsen man, tog ännu ett varv genom lägenheten för att se om han hade glömt något. – Nej, han hade inte glömt något, absolut ingenting; och så gick han ut, i hallen, fast beslutet att aldrig mer tänka på det han upplevt i denna våning. Men när han tog upp sin telefon för att ringa en taxi var hans kontaktlista öppen. Den var fullpackad med namn, somliga var formella, med företagsnamn och titlar inskrivna, på andra var bara förnamnet eller ett smeknamn skrivet. Där stod det, hela hans vackra historia, som utspelat sig på den korta tiden av två år; allt han ville glömma stod där; ett stycke mänskoliv på en tre och en halv tums mobilskärm.

Han såg närmare på listan. Vit bakgrund, svart text med grått som separerade de bokstavssorterade kontaktgrupperna. Han stod mitt i den höstmörka hallen, och lutad över skärmen läste han. Först stod hennes namn: Alice, det vackraste namn han visste, därför att det var hans fru. Det var numret som han skulle komma ihåg långt efter det att han glömt sitt eget namn.

. Därpå stod: Banken. Det var hans arbete, det som såg till att han hade mat, ett hem och en fru; grunden till hans existens. Kontakten stod kvar, trots att numret hade ändrats för länge sedan. Banken hade gått i konkurs, men han hade anställts på en annan bank, dock efter en tid av ekonomisk oro.

Så kom det: Blomsterhandeln och Limousinechauffören. Det var förlovningen, då han hade kontot fullt av pengar. Därefter: Möbelhandlaren, Tapetseraren. De möblerar, målar om. Dagens nyheter: de flyttar in och beställer tidningen. SF bio; de är nygifta och går ofta på bio tillsammans. Deras bästa stunder då de själva sitta tysta, och råkas i skönhet och harmoni i sagolandet på andra sidan ridån. Här syns början på ett nytt kapitel i makarnas liv. Det står, helt enkelt, inget efternamn eller företagsnamn:

Fru. Vilken fru? – Jo, den med den stora kappan och det vänliga deltagande ansiktet, som kom in så tyst, och aldrig gick genom vardagsrummet, utan tog vägen direkt till sovrummet. Under hennes namn står Doktor L. För första gången dyker här upp namnet på en släkting. Det står: Mamma. Det är svärmodern, som hållit sig undan för att inte störa de nygifta, men nu påkallas i nödens stund, och kommer med glädje när hon behövs.

Kommissionskontoret: Ska en ny städerska anställas, eller ska den gamla stanna?
Apoteket. Hm! Det mörknar! Här behövs stora doser penicillin. Huset börjar skötas via telefon, då paret inte längre själva klarar av det själva. Det som sedan följde kunde han inte läsa, det blev suddigt för hans ögon, som det nog blir för en drunknande på havet. Men där stod: Begravningsbyrån.

Det säger sig självt, en större och en mindre, underförstått, kista. Han såg det grå granitblocket framför sig. Vackra blommor staplade på en jordhög och en grå stenmonolit med två namn och orden: Av stoft. Inget mer. Stoft slutade det med; som det gör. På två minuter hade han genomlevat två år av sitt liv.

Han hängde inte med huvudet när han gick ut; han höll tvärtom sitt huvud högt, som en lycklig och stolt människa. Han kände att han ägt det vackraste som finns, det som många inte får uppleva. Han tog av ringen från sitt vänstra ringfinger, kysste den och lade den i bröstfickan innan han lämnade lägenheten för sista gången.

Ett halvt ark papper:

Leon

Cornelia

Carl

Amanda

Victoria

Gårdesskolan